

kuterer handicappolitik på. Men det medfører så nogle særlige vanskeligheder, når vi snakker sektoransvarlighed, fordi det f.eks. betyder, at hele spørgsmålet om kørselsordninger ligger i Trafikministeriet, og derfor kan jeg selvfølgelig ikke stå og udforme en konkret politik for kørselsordninger.

Når det er blevet påpeget, synes jeg, det er rigtigt, at vi stadig væk har til gode at diskutere, hvordan vi får områderne til at hænge bedre sammen. Fru Pernille Frahm nævnte en tværministeriel embedsmandsgruppe, og det kan vi godt snakke videre om.

Det er også klart, at det i sig selv er lidt skævt, at med hensyn til ansvaret for handicappolitikken ligger den koordinerende rolle i Socialministeriet, for det er jo noget af det, som mange handicappede meget forståeligt er imod. De siger, at de ikke vil betragtes som nogle, der først og fremmest hører hjemme i det sociale system.

Der er nogle handicappede, der har sociale problemer, eller som hører under ordninger, der ligger i Socialministeriet, men det betyder jo ikke, at alle handicappede gør det, så hele tankegangen om, hvordan vi inden for de overordnede principper, som vi er enige om, bliver bedre til at koordinere handicappolitikken og skabe helhed og forbinde de enkelte sektorområder, er jeg helt med på.

Så vil jeg lige minde om, at når vi har fået en særlig redegørelse i dag om tilgængelighed, hænger det sammen med, at der også i regeringen var en utilfredshed med, at områderne blev behandlet lidt for ens. Tingene rykkede sig godt nok på de enkelte områder, men vi syntes, der var nogle steder, hvor vi gerne ville se, at der skete noget mere noget hurtigere.

Vi blev så enige om forsøgsvis at trække ét område ud og give det en særlig massiv behandling, og når vi så syntes, det var sat godt i værk, og det synes jeg efterhånden det er, når vi snakker tilgængelighed, skulle vi i fællesskab kigge os om efter et andet område. Det kunne være rettigheder på arbejdsmarkedet, som optager os meget, og hvor der er sket meget. Det kunne være det med den offentlige information, hvor jeg også synes, der er mange gode tilløb i det, der sker både i Forskningsministeriet og også i andre ministerier. Det var lige for at sige, hvordan det her er tænkt, og igen går rødderne tilbage til den enstemmigt vedtagne folketingsbeslutning i 1993.

Så har der været trukket forskellige områder frem, hvor f.eks. Trafikministeriet og hele spørgsmålet om kørselsordninger har været nævnt. Jeg oplever, at der bliver arbejdet med det i Trafikministeriet, og at de ordninger, der er, også bliver forbedret, men man kan sige her som på andre områder, at det er kompliceret. Det er ressourcekrævende, både når vi snakker om materiel og om mandskab.

Det er f.eks. meget rigtigt blevet påpeget, at det ikke er sådan, at alle familiemedlemmers fødselsdage er spredt ud over hele året. Det er jo fuldstændig rigtigt, men omvendt er der så også det massive problem med at have materiel og mandskab nok til at dække spidsbelastninger, og det er juleaften jo et strålende eksempel på. Men det er netop også fremhævet i redegørelsen som et af de steder, hvor der er problemer, og hvor der er et særligt behov for at arbejde videre med at finde løsninger.

Ledsageordningen er nævnt af flere, og det er rigtigt, at der er kommuner – og jeg vil sige, at det altså kun er enkelte kommuner, vi hører om i Socialministeriet – hvor den ikke er kommet ordentligt i gang. Jeg oplever, at der trods alt er tale om, at det er en ny ordning, som man skal have mandskab til, og som man skal vænne sig til i de kommuner, der ikke har fungeret som forsøgskommuner, og derfor synes jeg, vi skal have tålmodighed.

Jeg kan godt forstå, at hos de handicappede, der sidder og venter på denne forbedring, er tålmodigheden meget kort, men vi er meget opmærksom på det i Socialministeriet og følger det og prøver at danne os et overblik over, i hvilke kommuner det halter med at få ledsageordningen i gang.

Så er der også flere, der med god ret har peget på det problem, at ledsageordningen stopper, når man er fyldt 67 år. Det hænger til dels sammen med, at afgrænsningen mellem et handicap og de problemer, der kommer i kraft af alderdommen, kan være svær. Det ville være meget uoverskueligt at lave en ordning, der simpelt hen bare var gældende for alle uanset alder, hvad der selvfølgelig er det mest nærliggende, fordi det i forvejen er en ret stor opgave, både når vi taler om penge, og igen også, når vi taler om mennesker, der skal ansættes, og det er noget, der skal køres ind i en rutine.

Jeg synes, at noget af det værste, man kan gøre som politiker, er at melde ud med en ordning, som man egentlig ikke magter, så man må indskrænke den igen. Så er det altså bedre at